

La Costa Brava, l'esquella i el gat

crònica

El paisatge de la Costa Brava: passat, present i futur. Sota aquest lema, els dies 2, 3 i 4 de desembre passats es va celebrar a Lloret de Mar un simposi internacional organitzat pel Grup Local de Defensa del Medi Ambient —DEMALL—, amb el suport del Centre UNESCO de Catalunya i la col·laboració de l'Ajuntament de Lloret.

Van ser tres dies intensos durant els quals es van dir coses molt interessants. Les intervencions bàsiques van anar a càrrec de Fèlix Martí, director del Centre Unesco de Catalunya, Ivette Barbaza, la famosa autora del profètic estudi *El paisatge humà de la Costa Brava*, John Celecia, de la Divisió de Ciències Ecològiques de la Unesco, Miquel Vidal i Pla, del Departament d'Urbanisme i Ordenació del Territori de la Universitat Politècnica de Catalunya, Joan Domènech, historiador, Joan Pascual, del Departament d'Economia Aplicada de la UAB, Ignasi Doñate, advocat i Stefano Bonfa, de la FAO. Van intervenir, també, com a representants de l'Administració, Joan Puigdoller, director general de Promoció i Educació Ambiental de la Generalitat de Catalunya, Josep Arnau, president de la Diputació de Girona, Josep Sala i Josep Trull, alcalde i tinent d'alcalde de l'Ajuntament de Lloret i, igualment, van aportar els seus punts de vista altres persones significatives com Francesc Esteve, director del Centre d'Estudis Avançats de Blanes, Lluís Montgé, president

de l'Associació de Naturalistes de Girona, Josep Vicente, ex-alcalde de Sant Feliu, Germinal Ros, president de l'APAC, membres de DEMALL, etc.

Unes vint-i-cinc persones de promig van intervenir activament en tots els debats celebrats a l'Hotel Santa Maria. Molta gent interessada va lamentar, per cert, que no hi haguessin actes públics en un lloc de fàcil accés. Posats a lamentar, també fou estranya l'absència d'alcaldes de la zona afectada, amb l'excepció dels que estaven representats pels seus regidors i de Josep Ferrer, batlle de Palamós i flamant president de la Comunitat Turística de la Costa Brava.

A l'hora de fer-ne una valoració, plana indubtablement sobre l'ànim de tots els assistents el dubte de la influència real que tindran les recomanacions formulades, de cara al futur. No debades les visions més crítiques i les peticions més contundents —Ivette Barbaza, per exemple, exigia deturar el ciment, fos com fos— van sorgir de gent que, políticament, no té la paella pel mànec. Per tant, quin cas es farà de les recomanacions? Per això, algú, després de recordar les diverses jornades i els diversos debats i simposis anteriors, es preguntava si aquestes trobades periòdiques estaven destinades només a redactar l'inventari dels desastres consumats o a l'intent de salvar, com a màxim, una mena de «reserva» en la qual els nostres fills vegin com era la Costa Brava d'abans.

El que va quedar clar és que la democràcia tampoc ha

SIMPOSI INTERNACIONAL
"El paisatge de la Costa Brava"
 Passat, present i futur

Lloret de Mar, dies 2, 3 i 4 de desembre de 1991
 HOTEL SANTA MARTA

organitza:

Grup de Defensa del Medi Ambient de Lloret
 DEMALL - CLUB UNESCO

amb el suport tècnic de la
 DIVISIÓ DE CIÈNCIES ECOLÒGIQUES DE LA UNESCO
 i del Centre UNESCO de Catalunya

i la col·laboració de l'Ajuntament de Lloret de Mar
 Regidoria del Medi Ambient

solucionat res. En tot cas, ha legitimat sota l'aparença de correcció i legalitat. Davant la pressió dels promotors, els partits polítics havien d'haver sabut fer un front comú, però han preferit matar-se entre ells i, mentrestant, aprofitant les divergències, els canvis constants, les indecisions o la dispersió de competències dels òrgans de l'Administració, els depredadors —que aquests sí que es compenetren bé— han anat desfent el paisatge, molt sovint amb sospitoses complicitats.

És una mica difícil intuir el futur, sobretot amb una certa esperança. Josep Vicente parlava de pessimisme a curt termini i optimisme a llarg termini. Però, com? Els polítics no semblen pas decidits a prendre mesures radicals. Allò del «creixement zero» ja no fou ni acceptat unànimement a l'hora de les conclusions. Possiblement aquesta radicalitat s'acosta a l'impossible i ja ens conformaríem amb una postura equilibrada però decidida, que frenés l'evolució descontrolada i permetés, només, coses concretes, ben seleccionades. La feina —i n'hi hauria!— segurament hauria d'estar en la reconversió, en renovar, en destruir coses mal fetes i fer-les de nou, per obtenir un marc més agradable, més plausible, com li agrada de dir a Josep Vicente.

Les conclusions que s'elevaran a la superioritat vénen a reclamar les següents necessitats: la de multiplicar aviat la superfície actual d'espais protegits (potser, fins i tot, destinant inversions a la

compra pública de terreny per protegir); la creació d'institucions especials que vetllin per evitar l'erosió del patrimoni genètic i per a la conservació de races domèstiques i plantes que s'estan extingint; i la defensa del mar; la creació d'un marc institucional i únic de la Costa Brava; la conversió d'aquesta zona en un parc natural integrador; l'aprovació, sense més dilacions, del Pla Especial d'interès natural; la sensibilització de les

organitzacions ecologistes; la realització d'un intens procés educatiu que pugui resultar eficaç als diversos nivells (amb conferències, publicacions, vídeos, acció a les escoles...) a fi de crear una autèntica consciència ciutadana que ajudi a vetllar, tots plegats, per aquesta franja del país.

En sentir positiu, aquestes trobades evidencien un fet: cada vegada n'hi ha més, de gent sensibilitzada. Però també en manifesten un altre: cada vegada els destructors van més de pressa a desfer el territori. Les lleis, en canvi, es gesten a poc a poc. Allò que en temps passats predicaven els malthusians referit a la manca de sincronia entre l'augment de població i l'augment de recursos, es produeix en realitat en aquest altre camp. No creixen amb la mateixa intensitat i rapidesa el procés de sensibilització i el procés de destrucció. D'aquí el temor que s'arribi tard si no hi ha un organisme superior amb plens poders que agafi el brau per les banyes. Però en un país on, desgraciadament, sembla que es persegueix el poder per estar en el poder i no per posar en pràctica un programa —i si es perd, es perd— la por a la disminució dels vots pesa damunt de tots els estaments i grups polítics. En conseqüència, ¿qui li posa l'esquilla al gat? Una mica aquestes eren les reflexions que flotaven en l'ambient.

Fins al pròxim simposi.

JOAN DOMÈNECH